

7. po Trojici – 26.7.2020 Neviem sa rozhodnúť

„Spievať chcem Hospodinovi dokiaľ žijem, brat' svojmu Bohu dokiaľ tu budem. Nech Mu je milé moje premýšľanie. Ja sa budem radovať v Hospodinovi“ (Ž 104).

Filipským 1:21-26 (27-30) „Lebo mne žiť je: Kristus a umrieť: zisk. Ale ak ďalej žiť v tele – znamená to pre mňa plodnú prácu, a neviem, čo si mám radšej zvoliť. Tiahne ma to z oboch strán: túžim už umrieť a byť s Kristom, a to by bolo isto omnoho lepšie, ale pre vás je potrebnejšie, aby som zostal v tele. O tom som pevne presvedčený a viem, že zostanem a vytrvám so všetkými vami na váš prospech a radosť viery, aby ste sa tým väčšmi mohli chváliť mnou v Kristovi Ježišovi, keď zase prídem k vám“.

Patríte medzi ľudí, ktorí sa ľahko rozhodujú? Ja sa musím priznať a kto ma pozná vie, že neklamem, že ja som veľmi nerozhodný človek. A my nerozhodní to máme naozaj ťažké. Napr. keď si v reštaurácii nevieme čo objednať až nakoniec skončíme pri klasike. Alebo keď si skúšame oblečenie a stále váhame, či si ho kúpime alebo radšej nie. Alebo keď pochybujeme aj o tom, či sa správne rozhodujeme bežne v živote, vo vzťahoch až natoľko, že dokážeme zneistiť samých seba. Na jednej strane chceme byť rozhodní, ale v konečnom dôsledku sa nevieme rozhodnúť „rozhodnúť sa“ ☺. Pretože nás to tiahne z viacerých strán a rozhodnutie je pre nás ťažké. Vtedy je dobré mať vedľa seba niekoho, kto s tým problém nemá. Ako hovorí jedna moja kamarátka: keby som nemala manžela, ešte stále by som stála pred zrkadlom a nevedela, čo si oblečiem.

Trochu sa mi uľavilo, keď som si pripomenula to, že ani apoštol Pavol nebol vždy striktno rozhodnutý. A rozhodoval sa medzi životom a smrťou. Je to veľmi zaujímavý okamih. My by sme v tom asi mali jasno: chceli by sme žiť čo najdlhšie a vôbec by sme na smrť nemysleli, keby sa dalo. Ale Pavol stojí na križovatke, na ktorej sú dva smery a obidva sú dobré. **Prvý smer je smrť.** Pavol bol kresťan a pozeral na tento svet z perspektívy večnosti. Preto sa mu všetko pozemské, ako je moc, sláva, peniaze, zdali nedôležité a ich cena nebola pre neho taká veľká, že by kvôli tomu chcel ešte žiť. **Túžil radšej umrieť, pretože smrť bola cestou z utrpení tohto sveta do slávy večného života.** Pavol chcel odísť z tejto časnosti, pretože túžil vidieť Krista tvárou v tvár, chcel už vidieť to, v čo iba dúfal a o čom sníval. To je **prejav najhlbšej viery. Lebo ak nie sme pripravení umrieť, potom nie sme pripravení žiť.** Iba vtedy, keď poznáme, že sme stvorení pre život vo večnosti, nebudeme natoľko riešiť „výhody“ tohto života, nebudeme sa na neho príliš pútať a budeme pripravení, keď Pán Boh zavolá, opustiť v pokoji svet. **Máme takú vieru, že aj keby prišla smrť teraz, pôjdeme s radosťou, lebo je to cesta do nebeského domova?**

Druhý smer na životnej križovatke je život. Pavol – okrem svojej túžby po večnosti – riešil aj svoje pozemské putovanie. Uvedomoval si, že Pán Boh ho tu povolal, postavil a určil do nejakej úlohy, služby, práce, ktorú má vykonať. Toto poverenie dostal od samého Krista, ako sme to počuli v čítanom texte a jeho úlohou bolo zodpovedne pristupovať k tomuto životnému údely. Veriaci človek totiž nemá myslieť iba na večnosť a na časnosť sa vykašľať. **Práve tá perspektíva večnosti osvecuje časnosť najlepšie.** Pavol si preto uvedomoval, že ľudia na tomto svete ho ešte potrebujú, že tu má ešte svoju úlohu a nenahraditeľné miesto. **To je tiež prejav viery, ktorá je oddaná Bohu. Viera, ktorá je zodpovedná a uplatňuje sa v bežnom živote, v zamestnaní, v službe, v práci či iných aktivitách v prospech tohto sveta a ľudí v ňom.** Ved' tu sa pripravujeme na večnosť a preto to treba robiť, čo najlepšie – či sme farár alebo účtovníčka alebo baník alebo upratovačka alebo politik. **Máme takú vieru, že aj ďalšie dni na tomto svete využijeme v plnej zodpovednosti pred Pánom Bohom a ľudmi a budeme konať svoju rolu v tomto svete najlepšie, ako vieme?**

Apoštol Pavol práve vďaka tejto svojej viere, ktorá sa realizuje v dvoch smeroch, nabáda aj kresťanskú cirkev, aby bola verná a nenechala sa zastrašiť. **Pretože na ceste viery sa objavujú prekážky, ktoré nás môžu odviesť zo správneho smeru – či je to utrpenie v podobe choroby, neprajných ľudí, hriechu či smrti. S týmito prekážkami treba rátať a prejaviť v nich svoju dôveru v Pána Boha.** Pavol utrpenie pre Krista vnímal ako pozitívum, ako príležitosť prejaviť vieru a poslušnosť Pánovi Ježišovi, teda videl v utrpení pozitívny prínos: **utrpenie nám pomáha odpútať sa od pozemského pohodlia,** lebo to nebude trvať večne a stavia nás do reality života na tomto svete, kde musíme rátať s ťažkosťami / utrpenie **preveruje našu vieru v Pána Boha** a odúča nás vlačnosti a povrchnosti v nej / utrpenie **nás priťahuje bližšie k Bohu,** čím posilňuje našu dôveru v Neho ako v Boha, ktorý má všetko vo svojej moci / náš **postoj v utrpení môže byť inšpiráciou** pre naše okolie a môže nám pomôcť ukázať Pána Boha v pravom svetle a demonštrovať silu viery, ktorá existuje aj napriek trápeniu. Ak trpíme pre svoju vieru v Pána Ježiša, potvrdzuje to pravosť našej dôvery. Na tomto svete veriaci nikdy nebudú a nie sú doma, preto tu prežívajú ťažkosti, aby tam, vo večnosti, mohli prijať požehnanie dobra, lásky, pokoja a Božej prítomnosti v dokonalej forme. **Lebo aj v utrpení sa musíme rozhodnúť, či sa úplne oddáme Ježišovi a budeme vnímať večný život ako náš domov alebo sa vzdáme viery v Krista a budeme žiť len pre tento svet. V tomto prípade nerozhodnosť nie je na mieste.**

Keď sme nerozhodní v reštaurácii či v obchode, nemusí to byť tragédia, nabadúce si možno vyberieme lepšie. Keď sme nerozhodní v životných situáciách, možno sa to ešte nejako dá napraviť a možno by nám mohli poradiť priatelia,

aby sme sa správne rozhodli. Ale nerozhodnosť v otázke dôvery v Pána Boha a v poslušnosti a nasledovaní Jeho nie je prijateľná. Preto by sme mali spolu s Pavlom vyznávať: „lebo mne žiť je: Kristus a umrieť: zisk“. Nech perspektíva večnosti vrhá pozitívne svetlo na dnešok a dnešné naše rozhodnutia nech sú dobrou prípravou na večnosť. Amen.